

РЕШЕНИЕ

№ 690

гр. София, 10.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 30.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7482** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК, вр. чл. 172, ал. 4 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на М. Н. П., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [улица], ет. 6, ап. 24, срещу Заповед № АМ 834 / 03. 06. 2013 г. на началник група „АНД”, отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП за временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК].

Жалбоподателят твърди, че оспорения административен акт, е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди, че не е спазен реда за връчване на акта и констатиране на твърдяното нарушение. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения акт.

Ответникът – началник на група „АНД”, отдел „Пътна полиция”- СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Акт за установяване на административно нарушение бл. № 086713 / 26. 05. 2013 г., е констатирано че на 26. 05. 2013 г. около 03.46 часа жалбоподателя П., управлява лек автомобил Р. Лагуна с [рег.номер на МПС] в [населено място] по

[улица]от [улица]след употреба на алкохол, като при извършена проверка с техническо средство алкотест „Дрегер” 7410+, № 0067, е установено наличие на алкохол в издишания въздух 1.18 промила. На водача издаден талон за медицинско изследване, като съгласно протокол за химическа експертиза № 784 / 27. 05. 2013 г., не е установена концентрация на алкохол в кръвта.

След извършена справка, началника на група „АНД”, отдел „Пътна полиция” при СДВР, е издал оспорената Заповед № АМ 834 / 03. 06. 2013 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП - временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК], до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорената заповед е връчена на 19. 06. 2013 г., а жалбата е депозирана по пощата на 03. 07. 2013 г., видно от клеймото на пощенския плик (стр. 5), поради което следва да се приеме, че се обжалва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – началника на група „АНД”, отдел „Пътна полиция” – СДВР, на който са делегирани правомощия за това – видно от приложената по делото Заповед № Из-1741 / 28. 08. 2012 г. (стр. 11) на министъра на вътрешните работи и Заповед № з-11783 / 17. 09. 2012 г. на директора на СДВР (стр. 12), с която делегира правомощия на началника на група „Административно-наказателна дейност”. Видно от приложеното (стр. 31) удостоверение, И. М., който е издал оспорената заповед, е назначен за началник група „АНД” на 15. 05. 2012 г. и изпълнявал тази длъжност и към момента на издаване на удостоверението -07. 06. 2013 г.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в разпоредбата съществени реквизити и същата е мотивирана, съобразно изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване.

При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката, е установено по надлежен ред управление на МПС и концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух.

Нарушението на водача в конкретния случай е констатирано със съставен акт за административно нарушение от компетентното длъжностно лице, като нарушителят е подписал акта без никакви възражения относно извършеното административно нарушение.

На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не беше оборена материалната доказателствена сила на акта.

В конкретния случай със съставения АУАН е установено, че лицето управлява МПС, след концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 промила, а именно: 1.18 промила, установено с техническо средство алкотест „Дрегер“ 7410+, № 0067.

Действително видно от протокол за химическа експертиза № 784 / 27. 05. 2013 г. с отбелязване, че е изготвена на 28. 05. 2013 г. (стр. 40), не е установена концентрация на алкохол в кръвта на П..

Това обаче не води до липсата на извършено нарушение, касаещо управление на МПС след употреба на алкохол, както се твърди в жалбата.

Видно от протокол за медицинско изследване (стр. 38), водача не е отрекъл, че е употребил алкохол, като е посочил, че е консумирал бира, като тези факти се потвърждават и от приложените (стр. 34-36) докладни записки на полицаи при 01 РУП – СДВР, от които е видно, че при спирането на водача, същия е лъхал на алкохол.

Видно е, че талона за медицинско изследване (стр. 37) е връчен на П. в 04.05 часа на 26. 05. 2013 г. и същия е следвало да се яви в болница за вземане на кръвна проба до половин час от връчването на талона. Вместо това на П. е взета кръв в 19.10 часа на 26. 05. 2013 г., видно от протокола за мед. изследване, което е много след определеното време за явяване за извършване на изследването. Видно от докладната записка на полицаи И. (стр. 36) същия освен талона за мед. изследване устно е обяснил на водача задължението му да се яви в I-ва МБАЛ за взимане на кръвна проба в рамките на половин час след връчването на талона.

В същото време, водача се е явил едва в 19.10 часа на същата дата, което е повече от 12 часа след определеното време, именно поради което не е установена концентрация на алкохол в кръвта.

Съгласно чл. 174, ал. 4 от ЗДвП, редът, по който се установява употребата на алкохол или друго упойващо вещество, се определя от министъра на здравеопазването, от министъра на вътрешните работи и от министъра на правосъдието.

При това положение, доколкото водача не се е явил в определения срок в лечебното заведение и на основание чл. 6 от Наредба №30 от 27. 06. 2001 г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства, концентрацията на алкохол в кръвта се определя на базата на показанията на техническото средство.

Видно е, че при изследването с техническото средство е установена концентрация на алкохол в кръвта в размер на 1.18 промила, като тези показания са записани в редовно съставения акт, който е подписан от водача П. без никакви възражения, като по делото е приложена (стр. 33) и разпечатка от паметта на техническото средство, където е отбелязано, че в проверката извършена в 03.48 часа на 26. 05. 2013 г., е установена концентрация от 1.18 промила.

Безспорно установената концентрация е повече от максимално разрешената от закона от 0.5 промила, като данните за употреба на алкохол от водача се потвърждава от самия него при взимането му на кръвна проба, както и от докладните записки на полицейските органи.

При тези данни, съдът счита, че са налице материално-правните предпоставки визиран в нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, следователно не е допуснато

нарушение на материалния закон при постановяване на заповедта. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание, по аргумент от чл. 13 от ЗАНН. Именно затова тя се прилага под прекратително условие – „до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 6 месеца”. Видно е, че впоследствие и издадено НП № АМ 834 / 24. 06. 2013 г., с което е решено окончателно въпроса за отговорността на водача.

По изложените съображения съдът намира оспорването за неоснователно и като такова следва да го отхвърли. Индивидуалният административен акт, като законосъобразен, следва да бъде оставен в сила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, да заплати на ответника направените разноски, каквото искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е своевременно направено.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. П., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед № АМ 834 / 03. 06. 2013 г. на началник група „АНД”, отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП за временно отнемане на СУМПС №[ЕИК].

ОСЪЖДА М. Н. П., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [улица], ет. 6, ап. 24, да заплати на отдел „Пътна полиция” – СДВР, юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: